

Îmi cer scuze pentru că vreau să scriu o carte agreabilă, nu moralizatoare, chiar m-am certat cu editoarea mea când n-am vrut să tai din cheiile mai incendiare, directe și polemice.

— Îți dai seama, nu, că îți insulti publicul, adică întreaga rasă umană? face editoarea mea. Nu mi se pare o strategie de succes. Vacile nu cumpără cărți.

— Știu, zic, însă uneori tre' să spui verde-n față ce gândești.

— Bine, mă contrazice editoarea mea, dar oamenii au mai auzit așa ceva, partea asta nu-i deloc originală.

— Mi se fâlfâie dacă mai aud chestia asta de o mie de ori, zic eu, mai știi, poate e ca atunci când te dai cu capul de pereți, poate că eu îi dau cu capul de pereți acum, până când se sparge fie peretele, fie capul și înțeleg.

— Înțeleg ei foarte bine, numai că nu le pasă, îmi răspunde editoarea mea.

— Atunci înțeleg doar cu mintea, cu intelectul, pentru că, dacă ar înțelege din inimă, din suflet, s-ar schimba, s-ar schimba și s-ar alătura iar regnului animal, mândri că li se zice animale. Până atunci, eu o să-i tot dau cu tărtăcuțele

de pereți. Nu se face deloc să-ți porți la gât lanțul trofic ca pe cine știe ce zorzon sau colier scump. Doar ești parte din el, dacă îl tratezi cu dispreț, o să te sugrume. Ai idee cât mă abțin să spun anumite lucruri ca să-mi „distrez” cititorii? Știi că lucerna aia cu care ne hrănesc (și îmi place de mor lucerna aia, recunosc) cere atâta apă, încât provoacă secetă? Așa se creează un întreg lanț de evenimente nefirești. Știi că folosesc atâtea antibiotice ca să trateze animalele de la ferme – eliminând o parte dintre bolile infecțioase care altfel ar decima porcii, puii și vacile silite să trăiască la înghesuială, în condiții rușinoase, greu de imaginat, pe care le fac astfel posibile –, încât bolile suferă mutații și devin mai rezistente la tratamentul cu antibioticele alea? O mare parte din antibiotice ajung în sol și în pânzele freatice odată cu excrementele noastre, iar astfel asistăm la nașterea unor superbacterii de-a dreptul frankensteiniene și la revenirea unor boli pe care progresele medicinei din secolul trecut le eliminaseră? Totul se leagă. Totul. Adierea care-ți mângâie obrazul acum a fost iscată de un fluture ce a dat din aripi în Thailanda. Să continui? Am o listă lungă cât un gât de girafă.

— Vai, Doamne, nu, mi se închid deja ochii, spune editoarea mea căscând. Parcă mă dai cu capul de pereți chiar acum. Nimeni n-are chef să citească aiurelile astea. Oamenii vor să se simtă doar o idee vinovați, nu îngroziți și rușinați. Dar n-ai decât să lași toate chestiile astea în carte și să te-mpuști singură-n picior.

— N-am cum să mă-mpușc singură-n picior, zic eu.

— De ce? mă-ntreabă ea.

— N-am mâini, răspund.

Și ne punem pe râs.

— Cu un pic de miere, alunecă mai bine pe gât doctoria aia amară cu încălzirea globală, seceta, superbacteriile

create de om și altele, îmi spune ea. Nu uita de miere, dulceată. Am mai putea să le recomandăm părinților capitolul ăsta dacă vor să-i adoarmă cât ai clipi din ochi pe cei mici.

Îmi cer scuze, însă pe atunci eram o văcuță tare furioasă și nu voiam decât să-i dau o lovitură Stăpânului. Nici n-am mai vrut să răspund la numele de Elsie, pentru că așa le ziceau oamenii vacilor de obicei, iar celorlalte animale le-am spus că de-acum mă cheamă „Elsie Q“, pentru că nu știam cum mă numesc de fapt, iar Q vine de la semnul întrebării¹. Deșteaptă chestie, nu? Chiar m-am gândit la un cântec al meu, înlocuind „Susie Q“ cu „Elsie Q“. „Îmi place cum pășești, îmi place cum mugești, Elsie Q.“²

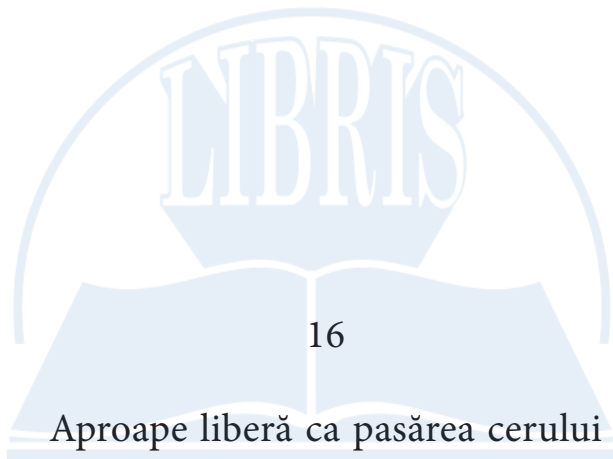
Bănuiesc că n-am putut să fac față revelației legate de mama, așa că am leșinat. Încă o dată. Când mi-am revenit, porcul Jerry îmi înfuleca voma. Să nu ziceți „Ce scârbos“, să nu judecați. Noi, animalele, nu facem risipă. Se zice că din ce aruncă unul se ospătează altul, deci tot așa se poate sătura și porcul cu voma vacii. M-am uitat la el și i-am zâmbit bucuroasă, pentru că îmi iubeam iar mama și mă simțeam liberă, iar el s-a uitat la mine și mi-a zâmbit spunându-mi:

— Ce deeeeliciu!

---

1. *Question mark* în original.

2. Aluzie la cântecul „Susie Q“ de Dale Hawkins, preluat de foarte mulți muzicieni cunoscuți, printre care se numără și cei de la The Rolling Stones.

Aproape liberă ca pasărea cerului

(vezi Skynyrd, Lynyrd¹)

Și așa m-am eliberat. Mă rog, oarecum. Bine, eram închisă mai departe la fermă, însă în sinea mea eram liberă, îmi eliberasem mintea, unde se găsește adevărata libertate. M-am obișnuit să deschid poarta noapte de noapte, iar cu mintea eliberată am început să văd totul altfel, când m-am uitat la zăvor, mi-am dat seama că pot să-l salt fără probleme cu limba. Atâtea lucruri care mă nedumereau pe vremuri mi se păreau acum floare la ureche.

Trăgeam zăvorul noaptea, după ce se culca toată lumea, și o luam la plimbare pe dealuri, de obicei. Departe de tauri, nu-mi păsa mie de băieți.

Și cum mergeam eu, parcă mi se oprea mintea-n loc și mă cufundam într-o stare meditativă în care vorbeam cu mama. Aveam niște discuții absolut geniale. Uneori doar reluam conversații de pe vremea când era cu mine, însă alteori îmi veneau în minte discuții cu totul noi. Și pe nesimțite auzeam cretinii de cocoși cum cântă și era

---

1. Formație rock americană din anii '70, cunoscută, printre altele, pentru balada „Free Bird“.

dimineață. Eram liberă, așa-i, însă tot îmi purtam în adâncul sufletului tristețea.

Într-o noapte, cum rățăceam pe dealuri stând la taclale cu maică-mea despre vreun fleac gen de câte ori e bine să-ți rumegi dumicatul înainte să-nghiți, ea mi-a spus pe neașteptate:

— Mai bine te-ai duce încă o dată până la casă, ce zici?

— În viața mea nu mă mai duc acolo, i-am răspuns, urăsc oamenii.

— Să nu urăști, m-a învățat ea. Ura e ca o otravă pe care vrei s-o dai dușmanilor, dar o înghiți tot tu.

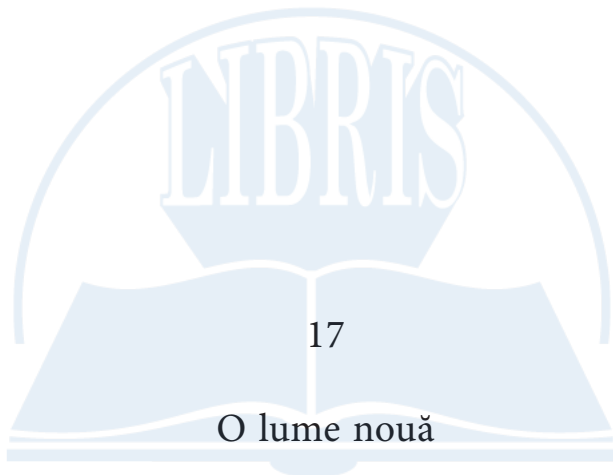
— Hai că asta-i tare, Obovi-Wan Kenobi, am zis.

— Ce-ar fi să faci o tură pe-acolo, m-a îndemnat ea, poate că n-ai înțeles lucrurile până la capăt și mai ai de învățat de la Zeul-Cutie.

— Ete na, am făcut eu.

— Elsie, mi-a spus ea, știi cât de mândră sunt de tine? Știi măcar? Știi că te iubesc la puterea a enșpea? Știi cât de frumoasă și de deșteaptă ești, că mă gândesc cu drag la tine zi de zi și că m-am bucurat de viața mea frumoasă, oricât de scurtă ar fi fost, pentru că te-am avut pe tine?

Și iarăși m-am pus pe plâns. Bine, recunosc, una-două bocesc. Nici acum nu înțeleg cum de poate dragostea să doară în halul ăsta, însă cred că e o durere aparte. Nu e ca atunci când ți se crapă copita, ci ca și cum durerea ți-ar cuprinde inima într-o îmbrățișare zdravănă. Și chiar atunci m-am pomenit la poalele dealului, lângă casă.

(vezi desenul animat *Aladdin*)

Zeul-Cutie le vorbea oamenilor, judecând după cum stăteau cumiști și ascultau și cum pâlpâia lumina aia. Dacă aveți impresia că mieii sunt tăcuți, ce-ar fi să vă urmăriți un pic în timp ce vă rugați la Zeul-Cutie – inerti și îngălați cum sunteți. Așa că m-am simțit în siguranță pândind pe fereastră, cu oamenii pierduți în transa lor, ca-n noaptea morților vii. Se uitau la ceva ce se cheamă canalul Discovery. Știu pentru că s-au dezmeticit câteva clipe ca să se ciondănească pe subiectul „canalelor“. Atunci mi-am dat seama că nu există doar un singur Zeu-Cutie, ci mai mulți, iar cu bagheta aia fermecată de plastic, oamenii pot să treacă oricând de la un zeu la altul.

Fiecare membru al familiei părea dispus să se închine altui zeu. Fata cea mică voia să se-nchine la Zeul Nickelo-deon, tatăl voia să se-nchine la Zeul ESPN, fiul cel mare și obraznic voia să se-nchine la o zeiță pe nume Playboy sau la Zeul Showtime, în timp ce mama se mulțumea cu Zeul Discovery. Și ea a câștigat. Toată lumea a ieșit bodegănind și în cameră au rămas doar mama și fata mai mică,